

UZASADNIENIE

Strona powodowa, (...) z siedzibą w W., wniosła o zasądzenie od pozwanej D. M. kwoty 4 537,02 zł z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz o zwrot kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że dochodzona wierzytelność wynika z braku zapłaty przez pozwaną należności z tytułu umowy Kredytu gotówkowego zawartej w dniu 29 sierpnia 2008 roku przez pozwaną z (...)S.A. (będącego poprzednikiem prawnym (...)S.A.). Pierwotna kwota kredytu wynosiła 4 457,41 zł. Z dniem 04 stycznia 2010r. na podstawie art. 492 § 1 pkt. 1 k.s.h. nastąpiło połączenie (...)S.A. (spółka przejmowana) z (...)S.A. (spółka przejmująca). Na podstawie art. 494 § 1 k.s.h. (...)S.A. wstąpił z dniem połączenia we wszystkie prawa i obowiązki (...)S.A. Następnie z dniem 1 czerwca 2012r. na podstawie art. 492 § 1 pkt. 1 k.s.h. nastąpiło przeniesienie całego majątku spółki (...)S.A. (spółka przejmowana) na spółkę (...)S.A. (spółka przejmująca). Na podstawie art. 494 § 1 k.s.h. (...)S.A. wstąpił z dniem połączenia we wszystkie prawa i obowiązki (...)S.A. Z dniem 1 czerwca 2012r. (...)zmienił nazwę na (...) S.A.

Powód podał, że z uwagi na rażące naruszenie umowy przez pozwaną w części dotyczącej warunków spłaty przedmiotowa umowa została wypowiedziana. W związku z tym na pozwanej ciąży obowiązek zwrotu pobranych środków pieniężnych. Bank wystawił przeciwko pozwanej bankowy tytuł egzekucyjny, na który uzyskał klauzulę wykonalności i wszczął komornicze postępowanie egzekucyjne. Jednak prowadzone przez bank postępowanie egzekucyjne nie doprowadziło do wyegzekwowania całej należności stwierdzonej bankowym tytułem egzekucyjnym. Powód nabył przedmiotową wierzytelność wraz z prawem naliczania dalszych odsetek na mocy umowy przelewu z dnia 22 kwietnia 2015r. Tym samym konieczne stało się uzyskanie tytułu wykonawczego na jego rzecz.

Na wartość przedmiotu sporu w niniejszej sprawie, tj. kwotę 4 537,02 zł składają się następujące należności:- 720,20 zł tytułem niespłaconego kapitału,

- 3 396,84 zł tytułem odsetek karnych naliczanych przez poprzedniego wierzyciela od kwoty niespłaconego kapitału za okres od wystąpienia zaległości w spłacie do dnia 07 marca 2015r. wg stopy procentowej wskazanej w umowie każdorazowo nie wyżej niż stopa odsetek maksymalnych,

- 365,42 zł tytułem odsetka umownych naliczanych przez poprzedniego wierzyciela za okres od daty zawarcia umowy bankowej do dnia jej rozwiązania wg stopy odsetek określonej w umowie nie wyżej niż stopa odsetek maksymalnych,

- 54,47 zł tytułem odsetek karnych stanowiących czterokrotność stopy kredytu lombardowego NBP naliczone od kwoty niespłaconego kapitału od dnia 8 marca 2015r. do dnia poprzedzającego wniesienie pozwu w niniejszej sprawie.

W dniu 30 grudnia 2015r. został wydany przez Sąd Rejonowy w Dzierżoniowie nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym.

Sprzeciwem z dnia 25 stycznia 2016 roku pozwana D. M. zaskarżyła nakaz zapłaty w całości podnosząc zarzut przedawnienia.

W odpowiedzi na sprzeciw strona pozwana, w piśmie z dnia 29 kwietnia 2016r., podtrzymała swoje dotychczasowe stanowisko w sprawie. Podkreśliła, że przedawnienie zobowiązania nie powoduje jego wygaśnięcia. Jednocześnie w piśmie zawarto propozycję zawarcia ugody.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 22 kwietnia 2015 roku (...)S.A. z siedzibą we W. zawarł umowę rozporządzającą przelewem wierzytelności (...)z siedzibą w W., której przedmiotem była również wierzytelność wobec pozwanej D. M. w wysokości łącznej 4 482,55 zł (720,29 zł kapitał, 365,42 zł odsetki umowne, 3 396,84 zł odsetki karne) .

Dowód: umowa rozporządzająca przelewu wierzytelności k.15-17, 29.

W dniu 22 kwietnia 2015r. (...)S.A. sporządził zawiadomienie dla pozwanej, zgodnie z którego treścią dokonano sprzedaży wierzytelności wobec niej z tytułu umowy Kredyt Gotówkowy nr (...)z dnia 29 sierpnia 2008r. na rzecz (...)z siedzibą w W..

Dowód- zawiadomienie z dnia 22.04.2015r.- k30.

W dniu 05 maja 2015r. strona powodowa sporządziła wezwanie do zapłaty adresowane do pozwanej, w którym wzywa ją do zapłaty w terminie 7 dni kwoty 4 495,38 zł z tytułu istniejącej zaległości wynikającej z umowy z dnia 29 sierpnia 2008r. zawartej z (...)

Dowód- wezwanie do zapłaty z dnia 05.05.2015r.-31-33.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo jako niezasadne podlega oddaleniu w całości.

Niezależnie od zarzutów podniesionych przez pozwaną należy w pierwszej kolejności zauważyć, że strona powodowa nie wykazała swojego roszczenia ani co do zasady, ani co do wysokości. Jako wierzyciel dochodzący zaspokojenia wierzytelności powinna wykazać podstawę (źródło) zobowiązania pozwanej i jej wysokość.

Na podstawie załączonych do sprawy dokumentów Sąd nie jest w stanie stwierdzić czy pozwana posiadała w ogóle jakiegokolwiek nieuregulowane zadłużenie wobec pierwotnego wierzyciela. Na uzasadnienie żądania strona powodowa nie przedłożyła bowiem umowy o kredyt gotówkowy pomiędzy (...) S.A. a pozwaną. Powód nie przedstawił więc żadnych dokumentów źródłowych, wskazujących na wysokość i sposób naliczenia należności objętej pozwem, wobec czego Sąd pozbawiony został możliwości weryfikacji zakresu zobowiązania pozwanej. Nie można ustalić, czy dochodzona kwota została naliczona w sposób prawidłowy, a przede wszystkim, czy na pozwana w ogóle zawarła umowę z pierwotnym wierzycielem, na jaką kwotę. Bez wglądu do pierwotnej umowy Sąd nie był w stanie określić również, czy pozwana miała obowiązek uiszczania odsetek karnych i umownych, w jakiej wysokości.

Na potwierdzenie tych okoliczności strona powodowa przedłożyła tylko umowę rozporządzającą przelewu wierzytelności, zawiadomienie pierwotnego wierzyciela oraz wezwanie do zapłaty. Są to dokumenty prywatne. Dokument prywatny stanowi dowód tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie w nim zawarte (art. 245 k.p.c.). Jednak przede wszystkim należy podkreślić, że są to dokumenty o charakterze wtórnym wobec samej pierwotnej umowy zawartej pomiędzy pozwaną a bankiem. Nie uszło uwadze Sądu, że nieudowodniono, aby wezwanie do zapłaty oraz zawiadomienie pierwotnego wierzyciela zostało wysłane do pozwanej albo w inny sposób jej ujawnione w celu zapoznania się z ich treścią.

Wobec powyższego w ocenie Sądu materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie dawał podstaw do uznania, ażeby zaistniały przesłanki uzasadniające obciążenie pozwanej należnościami dochodzonymi pozwem a wynikającymi z dokumentów przedstawionych Sądowi do oceny. Powód nie wykazał bowiem dostatecznie, że służy mu wierzytelność wobec pozwanej. Powód powoływał się wszak na bliżej nieokreśloną umowę bankową, której strona była pozwana, jednakże umowy tej pomimo ciężącemu na nim w myśl art. 6 k.c. ciężaru dowodzenia nie przedstawił Sądowi do oceny. Powyższe uniemożliwiło Sądowi weryfikację tego, czy w istocie powód nabył wierzytelność wobec pozwanej, jak też weryfikację jej istnienia, wysokości i wymagalności.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwana podniosła zarzut przedawnienia.

Zgodnie z treścią art. 509 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania, a wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki. Natomiast z przepisu art. 513§1 k.c. wynika, że dłużnikowi przysługują przeciwko nabywcy wierzytelności wszelkie

zarzuty, które miał przeciwko zbywcy w chwili powzięcia wiadomości o przelewie. Jeżeli zbywca jest podmiotem wielu wierzytelności, nie ma przeszkód, by przeniósł je wszystkie na nabywcę jedną umową. Skutkiem takiej umowy będzie przeniesienie na nabywcę wskazanych w umowie wierzytelności w takim stanie, w jakim one były i przysługiwały zbywcy w chwili dojścia do skutku przelewu. Nabywca wierzytelności wchodzi bowiem w miejsce zbywcy, ze wszystkimi tego konsekwencjami, a zgodnie z art. 516 k.c. zbywca ponosi względem nabywcy odpowiedzialność za to, że wierzytelność mu przysługuje (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 listopada 2005 r., sygn. akt II CK 225/05). Przeniesienie praw w ramach konsumenckich stosunków wynikających z umów o świadczenie usług bankowych będzie podlegało co do zasady reżimowi przepisów dotyczących przelewu. Skutkiem tego będzie możliwość podniesienia przez stronę wszystkich przysługujących mu zarzutów wynikających ze stosunku podstawowego, zgodnie z normą zawartą w art. 513 k.c. Zakres zarzutów, jakie może podnieść dłużnik wobec nabywcy wierzytelności, jest bowiem zdeterminowany zakresem zarzutów, jakie służą mu przeciwko zbywcy. Nie mam więc wątpliwości, że pozwana mogła podnieść zarzut przedawnienia wobec strony powodowej oraz że skuteczność tego zarzutu będzie badana odnośnie pierwotnego wierzyciela.

Mając na uwadze nikły zgromadzony w sprawie materiał dowodowy trudno odnieść się do tego zarzutu. Zresztą strona pozwana w odpowiedzi na sprzeciw pozwanej nie zaprzeczyła, że doszło do przedawnienia.

Artykuł 118 k.c. stanowi, że jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata. Powód- jak wskazuje w uzasadnieniu pozwu- wywodzi swoje roszczenie z umowy o kredyt konsumencki zawartej przez (...) S.A. z siedzibą we W.- jako przedsiębiorcę - z pozwaną D. M.- jako konsumentem. Nie budziło więc wątpliwości, że roszczenie wyrażone w treści pozwu związane było z prowadzoną przez pierwotnego wierzyciela działalnością gospodarczą, a więc objęte jest 3- letnim okresem przedawnienia. Termin przedawnienia zaczyna biec od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne (art. 120 § 1 K.c.). Wymagalność to stan, w którym wierzyciel może żądać spełnienia świadczenia od dłużnika. W przedmiotowej sprawie strona powodowa podała, że umowa kredytu pozwanej została wypowiedziana przez pierwotnego wierzyciela i całe zadłużenie stało się wymagalne. Jednak w aktach sprawy nie ma pisma zawierającego oświadczenie o wypowiedzeniu umowy, trudno jest więc ustalić datę wymagalności roszczenia. Ponadto powód w uzasadnieniu pozwu powołał się na bankowy tytuł egzekucyjny zaopatrzonej w klauzulę wykonalności oraz wszczęcie postępowania komorniczego. Wszystkie te okoliczności mają istotny wpływ na ocenę zarzutu pozwanej. Jednak w/w twierdzenia strony powodowej są gołosłowne, nie poparte żadnymi dowodami.

Wskazać w tym miejscu należy, że strona powodowa jest przedsiębiorcą korzystającym z profesjonalnej obsługi prawnej. Z tych względów powinna być świadoma zasad prowadzenia procesu cywilnego i występowania w nim w charakterze strony aktywnej. Przypomnieć jednak wypada, iż strona powodowa nie może się powoływać przed Sądem na dokumenty, nawet gdyby ich treść była znana pozwanej, jeżeli nie zostały przedstawione jako dowody w sprawie. Przedstawienie dowodów w rozumieniu art. 3 k.p.c. i art. 232 k.p.c. oznacza w wypadku dowodów z dokumentów po prostu ich złożenie do akt sprawy w załączeniu do pisma procesowego albo podczas rozprawy. Zatem strona powodowa zastępowana przez profesjonalnego pełnomocnika powinna wykazać się należyłą aktywnością dowodową i w zakresie dokumentów przedłożyć je Sądowi wraz z pozwem. W przypadku zaś braku dokumentów uzasadniających roszczenie winna była jeszcze przed wszczęciem procesu zwrócić się do swojego kontrahenta z umowy cesji o przekazanie dokumentów niezbędnych do dochodzenia roszczenia. Zaniechanie strony powodowej w tym zakresie może tylko zadziałać na jej niekorzyść. Uznać zatem należało, iż strona powodowa w toku niniejszego postępowania wykazała się bierną postawą.

Mając więc na uwadze, że strona powodowa nie udowodniła istnienia dochodzonych wierzytelności należało powództwo oddalić.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez radcę prawnego zalicza

się wynagrodzenie, jednak nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach i wydatki jednego radcy prawnego, koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez sąd osobistego stawiennictwa strony.

W niniejszej sprawie na koszty te w przypadku pozwanej złożyła się opłata skarbową 17 zł oraz koszty zastępstwa procesowego 900 zł (§2 pkt 3 i §3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych, Dz.U. 2015r., poz.1084).

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)

24-07-2016r.